

תת"ע 9571/11/19 - מדינת ישראל נגד אראם ג'בארין

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

01 דצמבר 2021

תת"ע 9571-11-19 מדינת ישראל נ'
אראם ג'בארין

לפני כבוד השופט אלכס אחטר
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד מילנה סדיקוב
נגד
הנאשם
אראם ג'בארין
ע"י ב"כ עו"ד ג'בר ג'בארין

גזר דין

הנאשם הורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, עבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, וזאת לאחר שחזר בו מכפירתו, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון מיום 17.01.2021.

בהתאם לבקשת ב"כ הנאשם, נדחתה ישיבת הטיעונים לעונש וזאת על מנת שעניינו של הנאשם יובא בפני שירות המבחן ומטעמו יוגש תסקיר אשר יבחן בין היתר את האפשרות של הארכת עונש המאסר המותנה בר הפעלה אשר הוטל על הנאשם בתיק 11662-01-18 בית משפט השלום לתעבורה חיפה, שהינו בר הפעלה בתיק זה וכן, במקביל התבקש שירות המבחן לבחון את התאמת הנאשם לריצוי צו של"צ בהתאם לתוכנית של"צ שתגובש עבורו ע"י שירות המבחן.

ביום 04.07.2021 הוגש מטעם שירות המבחן התסקיר ובצידו המלצה חיובית כך שלפיה יוארך עונש המאסר המותנה ובמקביל יוטל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 150 שעות.

בהתאם לבקשת ב"כ הנאשם, נעתר בית המשפט לבקשותיו ואפשר לו לבוא בדברים עם המאשימה, כך ששיבת הטיעונים לעונש נדחתה מעת לעת, עד שביום 01.11.2021, משלא גובשו הסכמות עונשיות כלשהן בין הצדדים, נשמעו הטיעונים לעונש בפני.

המאשימה עתרה בטיעוניה להטיל על הנאשם עונש מרתיע בדמות מאסר בפועל שלא יפחת משבעה חודשים, הפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר הנ"ל, הטלת פסילה בפועל שלא תפחת מ- 24 חודשים והפעלת עונש הפסילה המותנה בר הפעלה במצטבר לעונש הפסילה הנ"ל, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

לגישת המאשימה, אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן שכן המלצתו אינה מחייבת את בית המשפט והנה שיקול אחד מכלל השיקולים הנלקחים בחשבון ע"י בית המשפט במסגרת גזר הדין. עוד נטען כי הרשעתו האחרונה של הנאשם הנה בגין עבירה דומה ועונש המאסר המותנה לא הרתיע אותו לחזור לסורו כך שבנסיבות העניין לאור הישנות העבירה, אין מקום לנקוט בגישה טיפולית שיקומית ויש להטיל על הנאשם ענישה מוחשית שיש בה כדי לבטא את חומרת מעשיו.

מנגד, בא כוח הנאשם עתר לאימוץ המלצת שירות המבחן, לגישתו ניתן במקרה זה שלא למצות עם הנאשם את מלוא חומרת הדין, שכן הנאשם הפנים את חומרת מעשיו, שינה את דרכיו, ממועד מעורבותו באירוע מושא הליך זה, לא נפתחו נגדו הליכים כלשהם ולא נזקפו לחובתו הרשעות נוספות. הנאשם שהינו הנדסאי בניין בהכשרתו, מקיים אורח חיים נורמטיבי ובנסיבות העניין, עמדת והמלצת שירות המבחן משקפת נכונה את האיזון הראוי ביו האינטרס האישי של הנאשם לבין האינטרס הציבורי והטלת ענישה ההולמת את חומרת העבירה ונסיבותיו של הנאשם.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה שאין להקל ראש בחומרתה ובנסיבות ביצועה עת נהג תחת השפעת משקאות משכרים, עבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה כאשר לחובתו הרשעה קודמת בגין עבירה זהה בעת שמעל ראשו ריחף עונש מאסר מותנה בר הפעלה של - 6 חודשים.

נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים פוגעת בערכים המוגנים של שמירה על בטחון הציבור ובטחון המשתמשים בדרך. בעפ"ת (חי') 65804-11-20 מ"י נ' אלקובי (10.12.2020) נקבע:

"אין צורך להכביר במילים באשר למסוכנות הטמונה בביצוע העבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול הן כלפי הנהג עצמו והן כלפי כלל המשתמשים בדרך: נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחון. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים- תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא". (רע"פ 7042/13 נעים סולטאן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.12.2013); כן ראו: רע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מדינת ישראל (31.3.11))."

וכך נכתב אף על ידי כב' הש' קוטון בעפ"ת (חיפה) 38705-02-17 חנן יפרח (פורסם בנבו):

"אין צורך להכביר מילים בדבר הסכנה המונחת לפתחו של מי שנוהג תחת השפעה בשעת לילה שכן לא פעם מסתיימת נהיגה מסוג זה באסון".

דברים אלו יפים לענייננו כאשר הנאשם הודה בנהיגה תחת השפעה בשעת לילה מאוחרת.

לעניין הענישה הנוהגת, רמת הענישה בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים רחבה מאד וכוללת עונשים אשר נעים בין פסילה קצרה ללא מאסר כלל או מאסר מותנה (ר' לדוגמא עפ"ת (חיפה) 32625-06-17 **טאטור** (פורסם בנבו) ועפ"ת 4187-10-18 **פהימה** (23.12.18)) ועד למספר חודשי מאסר בפועל ובצד פסילה ארוכה ועונשים נלווים (ר' לדוגמא רע"פ 1948/16 **עונוי אבו קטפאן** (פורסם בנבו) ועפ"ת (חיפה) 38705-02-17 **חנן יפרח**)).

כן יש להתחשב בעובדה כי בגין העבירה המדוברת, קבועה בפקודת התעבורה חובת פסילת מינימום של 3 חודשים, אשר בית המשפט יסטה ממנה רק בנסיבות מיוחדות.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם, הינו ממאסר הצופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 24 חודשים לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 **סרפא נ' מ"י** (23/6/08):
"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול

דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

בענייננו, הנאשם שלפניי מחזיק ברישיון משנת 2013, לחובתו 10 הרשעות קודמות, רובן מסוג ברירת משפט ואחת נוספת דומה כאשר בתיק 11662-01-18 נגזר עליו עונש מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים שהינו בר הפעלה, פסילה בפועל, פסילה מותנית ברת הפעלה וקנס. כל אלו אמנם לא הרתיעו את הנאשם, אולם לא הוטל עליו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח או מאסר בפועל לביצוע בעבודות שירות.

הנאשם בן 25 מתפקד באופן נורמטיבי וחיובי, מאורס ולומד הנדסאות בניין.

הנאשם כפר בתחילה והתיק נקבע לשמיעת ראיות אולם, לאחר שהצדדים ניהלו ביניהם משא ומתן, גובשה ביניהם הסכמה לפיה כתב האישום יתוקן והנאשם יחזור בו מכפירתו ויודה בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן. הנאשם הודה ולקח אחריות כך שלמעשה, חסך מזמנם של בית המשפט והעדים.

שירות המבחן הגיש תסקיר ממנו עולה השינוי שחל בגישת הנאשם לאחר שנפתח נגדו תיק זה. שינוי זה שבעקבותיו הפחית הנאשם צריכת אלכוהול וכן חדל מלהסתובב בחברה שולית, יש בו כדי להוריד את הסיכון הנשקף מהנאשם שכאמור, על פי שירות המבחן, מרבית מהרשעותיו נסבו סביב נהיגה לא זהירה עקב השפעה של חברה שולית. כמו כן, התרשמתי כי הנאשם עושה מאמצים כנים לשינוי אורחות חייו ולשימור תפקודו הנורמטיבי ולראיה, מאז ביצוע העבירות בתיק זה, לא נרשמו לחובת הנאשם הרשעות נוספות.

בבחינת השיקולים לקביעת העונש, בבסיס השיקולים לחומרה עומדת המדיניות המשפטית הנהוגה בעבירות שביצע הנאשם. רבות דובר בפסיקה על הצורך להילחם בתופעת הנהיגה תחת השפעה ועל הצורך לעוקרה מן השורש. בית המשפט מצווה להרים את תרומתו למאמץ הלאומי באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה.

עם זאת, לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה, עדיין יש לזכור כי הענישה היא תמיד אינדיבידואלית. כפי שציין בית משפט העליון:

"זאת תורת הגישה האינדיבידואלית בתורת הענישה המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים "להקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך ישמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים" (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, 175-174 (1989); רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.5.2009).

עתירת בא כוח הנאשם להארכת התנאי - סעיף 56 לחוק העונשין:

על פי הוראות סעיף 55(א) לחוק העונשין, נאשם אשר נדון למאסר על תנאי והורשע בגין עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי. מטרתו של עונש המאסר המותנה, להוות מעין חרב אשר תלויה מעל ראשו של הנאשם, באופן שהמאסר המותנה יכול להפוך למאסר בפועל של ממש. באופן זה, יחויב הנאשם אשר נדון לעונש מאסר מותנה, לנהוג בזהירות יתרה בתקופת התנאי וככל שאכן לא יפר את תקופת התנאי, כך ההנחה היא שיקפיד ביתר שאת בהמשך דרכו גם לאחר תום תקופת העונש המותנה.

סעיף 56(א) לחוק העונשין, מאפשר את הארכת המאסר המותנה וקובע:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

בעניינו, נגד הנאשם תלוי מאסר מותנה, בר הפעלה, למשך 6 חודשים אשר ניתן בנוכחותו, בתיק תת"ע 11662-01-18 בגזר דין שניתן ביום 12.07.18. למען השלמת התמונה אציין כי גזר הדין ניתן מתוקף הסדר טיעון אשר גובש בין הצדדים במסגרתו הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה זהה של נהיגה תחת השפעה. נוסף על המאסר המותנה, נגזרה על הנאשם גם פסילה מותנית.

כפי שנאמר זה מכבר, העבירה אותה ביצע הנאשם עבירה חמורה היא ולא זו אף זו, אלא שביצע אותה פעם נוספת בעוד שעונש מאסר על תנאי מרחף מעל לראשו אך לא מרתיעו. עובדה זו, יש בה די כדי לדון את הנאשם לתקופת מאסר בפועל. עם זאת, בית המשפט התבקש על ידי ב"כ הנאשם להאריך את תוקף התנאי חלף הפעלתו וזאת משיקולי שיקום הנאשם ובהסתמך על המלצות שירות המבחן. בנסיבות אלה, מצאתי שיש להקל עם הנאשם לאור אפשרות שיקומו וכפי שקבע בית המשפט העליון ברע"פ 262/14 **נאשף נ' מ"י: "במקרים שבהם נרתם הנאשם להליך שיקומו או מראה נכונות כנה לעשות כן - עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול".**

אמנם נכון כי שיקולי הרתעה וגמול קיבלו מעמד בכורה במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין ואולם, על אף שקיבלו מעמד בכורה, הם אינם השיקולים הבלעדיים וכבר נאמר כי הרתעת הציבור אינה חזות הכול ו"יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאזן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה" (עפ"ת 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י).

בנקודה זו שבה הנאשם עושה מאמצים להימנע מביצוע עבירות, מנסה לשים את סביבתו השולית מאחוריו וממשיך ללכת בדרך נורמטיבית ואף נתמך בעניין זה בהמלצת שירות המבחן, הרי שיש להושיט לו יד. לעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון ברע"פ 4015/98 **אלימלך נ' מ"י: "הוראה זו של הארכת או חידוש תקופת התנאי באה לעולם, מאחר ונוצרים מקרים בהם הפעלת המאסר על תנאי שנקבע קודם לכן נוגד את הצדק, במידה כזו שאף שנתמלאו תנאי ההפעלה, מן הראוי שלא להפעילו באותו מועד".**

שירות המבחן הגיש תסקיר חיובי בעניין הנאשם והמליץ להאריך את התנאי, תוך שהוא מבקש הטלת צו של"צ במסגרתו ישיב הנאשם ויעשה לטובת החברה.

המאשימה ביקשה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן לאור החזרתיות בביצוע העבירה ואולם, בהליך הקודם, בשל הסדר הטיעון שגובש, לא הופנה הנאשם לקבלת תסקיר אבחוני ולמעשה לא ניתנה לו הזכות להיעזר בשירות המבחן ככלי להעלות את חייו חזרה על דרך המלך.

בתיק זה, לעומת זאת, שירות המבחן שהינו גורם מקצועי ומהימן, נפגש עם הנאשם וחיווה את דעתו באשר לסיכויי שיקומו מול התועלת שתתקבל מענישתו. אמנם שירות המבחן התרשם כי הנאשם איננו נזקק להתערבות טיפולית, מאחר שלא אימץ דפוסים התמכרותיים, ואולם האם רק בשל כך יש לשלוח את הנאשם לתקופה ממושכת מאחורי סורג ובריח, במהלכה יתערבב עם חברה בה פשתה התרבות העבריינית?

בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין אשר ביקש להבנות את שיקול הדעת השיפוטי, יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבוע שהנזק עולה על התועלת. דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים ("ועדת דורנר"), התייחס לעניין זה ומסקנתו מצדיקה בחינה מחודשת של שיקולי הענישה.

מקובלת עליי טענת ב"כ המאשימה כי עונש המאסר על תנאי לא הרתיע את הנאשם ואולי משום כך, יש לנסות ולאפשר לו להוכיח עצמו הפעם מתוך מוטיבציה אמיתית כאשר אם ישוב לבצע עבירות, הרי שעונש המאסר המותנה יהפוך להיות חב ולמעשה, הנאשם ישליך לפח את כל אשר השיג הן מקצועית והן אישית.

אמנם נכון כי הדרך לשיקום הנאשם עוד ארוכה, תצריך התגייסות מצידו והשיקום תלוי ברצונו הפנימי האמיתי של הנאשם שהרי לא די במילים מן הפה אל החוץ. אולם, הנאשם מצוי באמצע לימודים אקדמאיים, מאורס לבת זוגו, שומר על אורח חיים יציב ותקין ולא נפתחו כנגדו תיקים חדשים מזה תקופה ארוכה וככל שימעד, פתוחה הדרך לענישתו בענישה מחמירה.

סוף דבר, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי בכובד ראש את נימוקיהם, סבורני שהאינטרס הציבורי ייצא נשכר משיקומו של הנאשם תחת מיצוי הדין עמו (עפ"ת 6597-09-15 מ"י נ' עוקר [ניתן ביום 21.1.16]). עם זאת, בית המשפט מבהיר לנאשם שככל ולא יינצל את ההזדמנות אשר ניתנת לו, הרי שלא יהיו הזדמנויות נוספות וככל שלא יעמוד בתנאי צו השל"צ או יעבור פעם נוספת על העבירות בגין הורשע, הרי שלא יהיה מנוס מהפעלת עונש המאסר המותנה.

בנוסף, כפי שנאמר מעלה, בהרשעתו הדומה הקודמת, נגזרו על הנאשם עונש מאסר מותנה, פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס. כל אלו אמנם לא הרתיעו את הנאשם, אולם לא הוטל עליו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח או מאסר בפועל לביצוע בעבודות שירות ונדמה כי שליחתו בעת הזו, לנשיאת מאסר בפועל לתקופה ארוכה, אפילו לביצוע

בעבודות שירות, הינה ענישה דרקונית כאשר ידוע כי על הענישה להיות מידתית ומדורגת. בנסיבות אלה, מצאתי לנכון להיעתר לבקשת ב"כ הנאשם ולהאריך את המאסר המותנה חלף הפעלתו.

במסקנתי זו לא התעלמתי מטובת הכלל. אני סבור כי זה אחד המקרים שבו ניתן להשיג את מטרת הענישה ואת אינטרס הציבור בדרך סבירה ומתונה יותר שפגיעתה בנאשם הינה פחותה; שכן מחד תועלת לציבור תצמח משיקומו של הנאשם והפחתה כאמור משמעותית של הסיכון הנשקף ממנו גם משום תקופת הפסילה הארוכה, ומאידך צו של"צ במסגרתו יהא הנאשם נתון למעקב של שירות המבחן, לצד עונשים צופי פני עתיד מהווים עונש מרתיע ומאוזן שמגלם בחובו גם שיקולי ענישה נוספים, כמו גמול והרתעה.

יתר על כן, מובן כי ככל שלא ישכיל הנאשם לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, לתקן את דרכיו ולשנות באמת מעמדו ותפיסותיו המוטעות, הרי שלא ינתנו הזדמנויות נוספות ולא יהיה מנוס מהפעלת המאסר המותנה שיהפוך להיות חב הפעלה והנאשם יישא בעונשים כבדים.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מורה על חידוש עונש המאסר המותנה בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק תת"ע 11662-01-18 בגזר דין מיום 12.07.18 בשנתיים נוספות החל מהיום.

2. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 14 חודשים בניכוי 6 חודשי פסילה שכבר רוצו. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 2/1/22 שעה 11:00 ויקבל כנגד ההפקדה אסמכתא מתאימה.

3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

4. הנאשם יבצע צו של"צ בהיקף 150 שעות ע"פ התכנית שנבנתה על ידי שירות המבחן.

הוסבר לנאשם כי ככל שלא יעמוד בתנאי הצו, יכול ותוגש בקשה להפקעתו ועניינו יובא לבית המשפט לצורך דיון מחודש ברכיבי הענישה של גזר הדין.

5. קנס בסך 2,000 ₪. אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 10/3/22 שעה 12:00.

6. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך של 10,000 ₪ לפיה יתחייב להימנע במשך 3 שנים מהיום מלעבור על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה בשכרות ו/או סירוב למתן בדיקה ו/או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, ההתחייבות תיחתם במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 2/1/22 שאם לא כן ייאסר למשך 7 ימים.

המזכירות תשלח העתק מגזר דין זה אל שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"ב, 01 דצמבר 2021, במעמד הנוכחים.